

DEMOKRATIJA, Istina ili iluzija?

Za početak, moramo znati da sva bića koja nastanjuju planetu kao čovečanstvo, žive u manje više zbunjujućem polaritetu; jer globalno - kao skup - razvijaju se u osećajnoj duši, što je razlog zbog koga osećaju jaku težnju ka socijalizmu; dok kao pojedinci čine to u duši svesti, čija je glavna karakteristika urođena sklonost ka individualizmu. Jasna protivrečnost navodi na to da se ona mora korigovati, pošto ono što se mora izgraditi, da bi se uravnotežio polaritet, je socijalizam koji bi bio rezultat individualizma. Pitanje počinje da se komplikuje kada je vrsta autonomije koja je primat u pojedincima sebične prirode - ne od Ja, već od ega - zbog čega, i kao logična posledica, u sadašnjem trenutku moguća je samo pojava vertikalnog tipa socijalizma s ključem moći. I što je još gore, taj isti odgovor, daju sve stranke da bi se strukturisale kao takve - bez izuzetka - oko harizmatičnog lidera; što nas vodi, već kao princip, nekim demokratijama sumnjive autentičnosti. Sukob dostiže kompromitirajuće visine, kada se uopšti mišljenje, većine, da je parlamentarna demokratija poslednja karika u lancu.

U ovom scenariju horizontalni socijalizam zasnovan na etičkom individualizmu je jedna utopija; jer u ovom slučaju govorimo o procesu koji je proizvod kretanja, u stalnom metamorfozi, gde ono što je važno nije dogma - zakon - nego okolnost. U tom procesu bitno je da sama slučajnost, po sebi, postaje kreator na poseban način za svaki slučaj. Obrnuto pitanje na ono što se dešava u vertikalnom socijalizmu, gde je okolnost, ono što mora da se povinuje egzistenciji u prethodno utvrđenoj formi..

Čitav proces pokrenut od strane nosilaca uzroka, usmeren k novini horizontalnog socijalizma, je skresan po sili gravitacije i težine sila koje deluju iz straha, stalne nestabilnosti i dogmatizma; da bi, pod pretnjom ovih zastrašivanja, dobili poslušnost masa pred represivnim promenama, povećanoj moći vladajućih klasa i gubitka prava samih građana.

Sve do skoro XIX veka nije bilo nikakve sumnje o tri statusa: duhovnih, pravnih, ekonomskih i njihovih socijalnih funkcija.

Od drevne vede u kojima su Bramani izvirali iz usta Boga, ratnici iz naručja, trgovci iz butina i oni izvan kaste iz stopala božanstva, do prve društvene organizacije drevnog Egipta, u kojoj je faraon okupirao vrh piramide (dakle odatle sledi taj njegov model izgradnje), ukrašen s duplom krunom - šta ga je činilo jedinim vlasnikom tla -, koji je ćutao - što ga je identifikovalo kao vrhovnog sveštenika i najzad, bič - koji ga je pretvarao u glavnog i krajnjeg komandanta, a društvena struktura je bila monolitna; u nastavku su bili redovi sveštenika - zaduženih za duhovno - koji su zauzimali vrh društvene piramide; nakon toga plemići - predstavnici pravnog reda - ; i, u podnožju zgrade, noseći težinu ovih gornjih kasti bili su umetnici, trgovci i seljaci - kao nosioci ekonomije. Druga društvena organizacija koja se pojavljuje su monarhije, gde je već došlo do suštinske promene, plemstvo zauzima vrh konstruisane socijalne piramide sa kraljem na vrhu; druga stepenica je zauzeta od strane - sveštenečke hijerarhije - duhovno okruženje - ; dok umetnici, seljaci i trgovci -ekonomija - se nalaze, opet, kao žrtvena baza koja daje vetar u leđa višim klasama.

Treća organizacija koja bi odgovarala modernim vremenima, da nije došlo do povrede evolucije, je ona koja se identifikuje sa horizontalnom demokratijom; u njoj se piramida obrće, na vrhu bi bila okupirana od strane građana - bratstvo -; centar pravnim; dok je duhovno, kao hranitelj svega, ono što bi trebalo da održava i hrani svu ovu novu društvenu strukturu. Upravo inverzija one prve egipatske organizacije. Ali ova transformacija nije održiva pod sadašnjim uslovima, pošto stvoreni konsolidovani i sklerotični oblici onemogućuju pokret, promenu i transformaciju; Jer sve, SVE!, je strukturisano sledeći stare strukture moći: partije, sindikati, javne i privatne institucije, tržišna ekonomija, autoritarni socijalizam, diktature i ono što je gore-ono što verujemo da je kraj puta - parlamentarne demokratije. Zlo je ukrutilo oblike i učinilo ih je neizvodljivim da hodaju novim putem koje čovečanstvu treba. O tome trebamo da budemo svesni.

Jedna bi indikacija bila za naše doba ona koja bi objavljivala: "Tražite ono što je zajedničko ljudima i rasama". To više nije moguće osim ako se čovek ne pretvori u slobodan duh i ono što je najgore je, ako to ne postignemo, nismo kompletni ljudi i to, na našu nesreću, samo se može ostvariti u kontekstu konstantne plastičnosti i dinamičnosti, što je nemoguće u sadašnjoj paralizi. Okruženje u kojem danas živimo sistematizuje i analizira, što je u ovim uslovima sinteza - jedino mesto gde može da se pojavi istovremenost - utopija. A problem u svojoj svojoj veličini, počinje sa lošim obrazovanjem koje ne uči da se vidi drugi, rezultat koji se ne može postići bez da ste prethodno bili sposobni da percipirate sebe, sposobnost koja se može samo postići samoposmatranjem sebe, bez

nje je nemoguća moć otkrića bližnjeg. Bez negovanja ovog kvaliteta, potpuno odsutnog u našim školama, sva društvena težnja postaje samo žudnja. Verujemo da smo misli, osećanja i volja, ali dok ne dostignemo opisanu situaciju, sve što možemo da uradimo jeste da intelektualizujemo ove koncepte; jer samo kada izađem iz samog sebe i posmatram se spolja mogu da iniciram put k duši svesti.

Intelekt je ono "šta", kiselo i negostoljubivo mesto gde živi savremena civilizacija, te sve više moramo da budemo svesni, da je ovo plod "pada", nalazimo se u "nebitnom", "nebitnom" "nebitnom. . .

" Ali vaskrsenje, prijatelji, dolazi iz" kako ". To "nebitno. . ." je opisno i analitičko; to "kako" je smešteno u svet znanja, između percepcije i koncepta, u svetu onog "između", gde boravi Hrist.

Samo na ovom mestu duša može da postoji i da bude aktivna.

I radi konsolidacije, ako bi moglo da stane još zla, tokom XV veka započinje princip tragedije. U Španiji - ponovo Španija - dolaze na vlast Katolički Kraljevi koji će da stvore prvu modernu naciju na svetu. Prethodno je Toledo bio središte jedinstva u različitosti, u svojoj oblasti uticaja koegzistiraju tri kulture - hrišćanska, muslimanska i jevrejska - u savršenoj harmoniji. Još više Fernando i Izabela ujedinjuju zemlju i to čine, obratite pažnju, proterujući Muslimane i Jevreje, što je od vitalnog značaja za budućnost i činjenice da živimo u sadašnjosti, jer to koncept nacije koji će biti izvezen u Evropu i koji se izgrađuje na razmišljanju isključivanja, kao rezultat, nacije koje će se pojaviti na kontinentu, posle ovog događaja, preuzeće taj isti model. Standard koji je uspostavljen i koji se ovekovečio u vremenu do naše sadašnjeg doba. Tačno je da sa Goethe-om (XVIII vek) mogao da se promeni tok događaja,

međutim Evropljani zbog svih ovih motiva, više težeći da izbace van nego da dodaju, šćepali su kategorički Kantovski imperativ baziran na mišljenju iskljućivanja. Kao posledica put koji se sledio, kao rezultat preuzimanja ovog stava, vodio je pravo u provaliju. Ako su zemlje ovog dela sveta pri svojem nastajanju pratile takav oblik konstituisanja, to nisu ni učinile manje njihove navodne demokratije i Evropska unija, mesto i mesta, gde se prikazuju lićni egoizmi i gde se trguje - u slućaju izbeglica - ćak i s ljudskim bićima kao da se radi o stoci koja treba da se distribuira; s obrazloženjem da pošto oni ne sluće za jelo već da ih treba ishraniti, kompromis se generalizuje. Evropa ne zna da prihvati, a ako to neki put učini to ćini iz osećaja, jer od onoga što ja mislim kao ideologija do onoga što bi trebalo da mislim kao ideja postoji jedan ponor, i u njega, je skrenuo evropski kontinent već duće vreme. I, do danas, iz vićenog i dokazanog, i izgleda da se pronae. Pošto predstaviti akciju s efektima koji će se desiti je svesno ulaćenje u doživljavanje Karme i danas ODGOVORNOST, odnosno znanje uzroka, je samo reć u rećnicima koja, kao mnoge druge, nije ništa više od ćistog eufemizma. A da smo u stanju da predstavimo, pre nego što se učine stvari, ono što ćemo da realizujemo u svetu, moćda mnoge od akcija koje vršimo ne bi doveli do kraja. Ali ne, ni mnogo manje delujemo realizujući, skoro uvek, suprotno od onoga što bi trebalo da mislimo; a to, moji prijatelji, u medicini je dijagnosticirano, radi se o galopirajućoj šizofreniji.

Svesni ćovek, kome je potrebna horizontalna demokratija, je onaj koji posmatra da bi pronašao vezu koja ga spaja sa posmatranim.

Istina, ne priznati to bi bila oholost, da kada to iznese u svet nemaš tačnu ideju šta će se dogoditi, ali barem si svestan onoga što činiš i, to je važno, rad sa akcijama koje predstavljaju posmatrano a ne činiti to po mojim ličnim namerama, koje su u većini slučajeva, sebičnog karaktera.

Tako su dve tendencije koje pokreću histerija i paraliza, delujem na neodgovorni način bez razmatranja posledica; ili zbog viška intelektualnosti, prekomerno refleksivna akcija parališe proces. Čovek koji je odgovoran u njegovoj inicijativi mora da pronađe ravnotežu u nedrima ovog polariteta. Za tu svrhu treba posmatrati svoj predlog i činiti predstave o istom da ne dostigne ili do voljnog čina čin bez pravca, ili da se zatoči u parališućem višku razmišljanja. Emocija uvek mora da se dovede do mišljenja, a propust da se to učini je jedno od mnogih zla od kojih patimo; za pravilno delovanje je potrebno, da napredujući u događajima, da je podignemo u volju mišljenja da ne bi ostali u samoj intelektualnosti.

Mogao bih da nastavim dodavanjem novih perspektiva na ovu temu, ali mislim da bi bilo ponavljanja. Takođe verujem da je dovoljno sa ovim rečenim da bi shvatili u kakvim tipovima demokratija i kontinentalnih institucija smo uronjeni, koje su naše muke i odakle mogu da dođu rešenja. Zbog toga i nakon svega rečenog, ponovo postavljam pitanje s početka: DEMOKRATIJA, ISTINA ili MAJA, ILUZIJA? Odgovoriti ne iz osećanja, već iz svesti ispravnog mišljenja.

Antonio Martinez Alcala, Valensija, Španija, 2016

Tekst preveo Mr Đorđe Savić, Pančevo, 2016